

„Když maluji, musí na mě obraz působit kladně,“ říká Jarmila Kalašová

02.03.2017

Po celý březen budou mít návštěvníci Informačního centra Praha 3 možnost vidět v Galerii Toyen výstavu malířky Jarmily Kalašové. Její ženské figury nepostrádají důmyslně stylizovanou kresbu vsazenou do překvapivých geometrických úvarů a barevných, leckdy i abstraktních ploch. Malířka letos oslaví 90. narozeniny a nutno říct, že chuť malovat jí opravdu nechybí.

Bude vaše výstava v Galerii Toyen oslavou ženy?

Ano. Na jaře bude svátek žen a já jsem výstavu pojmenovala Žena – řeka života.

Vaše obrazy mají různý charakter. Odkud berete inspiraci?

Jsou chvíle, kdy jsem unavená z lidí. Pak se nechávám volně unášet vlastními myšlenkami. Většinou dělám tři nebo čtyři obrazy na jedno téma, obzvláště tam, kde je jejich součástí krajina. Lásku k přírodě jsem si vybudovala i díky tatínkovi. Doprovázela jsem ho na rybách, kde jsem musela být potichu. Tak jsem sbírala broučky, byla na trávníku, kde byla samá kytička. Přírodu si pro radost můžu na obraze zhmotnit po svém.

Které vjemy na vás působí?

Náměty jsem si vybírala vždycky sama. Když maluji, musí na mě obraz působit kladně. Na obrazech jsou hlavně moji známí, anebo zcela různí lidé, které jsem náhodně potkala. Třeba předlohou jednoho obrazu byla i učitelka angličtiny, která dávala lekce mému synovi. A můj syn se stával často předlohou pro moje mužské figury. Svůj poslední obraz jsem mu namalovala nedávno k jeho narozeninám.

Prý jste se vždycky nerada zbavovala svých obrazů.

Musela jsem z něčeho žít a mít nějaké živobyty. Jinak ale svoje obrazy prodávám nerada a nechce se mi se s nimi rozloučit. Raději si je nechávám u sebe a žiju s nimi.

Kdy se projevil váš talent?

Od malička jsem musela kreslit, počmárané stěny v mém bytě by mohly vyprávět. Křídou jsem kreslila po schodech, moc dobře to šlo na chodnících. Krásně to šlo i s úlomky kamene. Byly asi z vápničku, metaři bojovali s jejich odstraněním. Jako malá jsem nedělala nic jiného, než že jsem kreslila lidi. Ale samozřejmě pravé malování začalo na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze u profesora Tichého, který po dvou letech musel opustit svůj školní ateliér. Pak jsem dokončila studium na Akademii výtvarných umění u profesora Rady.

Nelákalo vás jako začínající malířku nabrat zkušenosti v cizině?

Byla jsem v Paříži a měla jsem možnost tam i zůstat. Jenže jak bych tam mohla být bez rodiny? Nedokázala jsem si to vůbec představit.

Kteří staří mistři mají na vás největší vliv?

Je úžasné vidět díla starých mistrů. Projela jsem skoro celou Evropu. V Louvru na mě zapůsobila Mona Lisa. Z obou stran malovali malíři její kopii, což mi vadilo, protože to narušovalo moje vnímání. Pak jsem ale viděla něco, co mě taky omráčilo. Spatřila jsem Goyu, jak se díval z obrazu. Nikdy na něj nezapomenu.

Výtvarné umění bylo v minulosti chápáno spíše jako svět, kam ženy jen tak nevkročí. Musela jste si tvrdě jít za svým, abyste se prosadila?

Já jsem s těmi chlapy vždy bojovala. Necháпали, že se musím živit sama. To už je teď jedno, stejně jsem nad

nimi nakonec vyhrála. (smích) Když mě čekalo nějaké nepříjemné jednání, měla jsem na to svoji metodu. V duchu jsem si své obrazy rozvěsila za sebe. Stačilo mi, že jsem se na ně koukla, a bylo mi dobře.

Které kritiky si vážíte nejvíc?

Od své rodiny. Nebo mě také potěšilo, když mi napsala jedna lékařka. Děkovala mi za obraz květin, který jí pomohl překonat léčbu rakoviny.

Jste v obdivuhodné fyzické i psychické kondici. Jak si ji udržujete? Co vy a sport?

Ve třech letech jsem začala chodit do Sokola. Mnoho let jsem dělala závodně házenou a volejbal. Ale vybralo si to i svoji daň na zdraví v jisté etapě mého života. Jak se říká, sportem k trvalé invaliditě.

Jarmila Kalašová (nar. 1927) vystudovala v letech 1947–1950 Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze. Jejími pedagogy byli prof. F. Tichý, přední osobnost české výtvarné avantgardy, a prof. A. Strnadel, malíř, ilustrátor a národní umělec. V letech 1950–1952 studovala na Akademii výtvarných umění v Praze u prof. V. Rady. Zúčastnila se mnoha výstav v České republice i v zahraničí, například v Kanadě, Německu, Norsku, Japonsku a na Kubě. Je členkou Syndikátu výtvarných umělců a Jednoty umělců výtvarných. Její práce jsou zastoupeny v Národní galerii v Praze, Galerii hlavního města Prahy i dalších galeriích, muzeích a soukromých sbírkách.

Text: Martin Hošna

Foto: Martin Hošna

Galerie

7 fotografií

